Izolarea cercetătorului în cursa lungă a leadershipului

On Iulie 11, 2013

Asigură științei tale un loc de bază în asistența leadershipului, astfel încât ea să poată fi inclusă în contextul amplu de reconstruire a gândirii celorlalți oameni.

Nu puteam să fug de obligația de a găsi noi variante de răspuns la întrebările aparent fără răspuns. Scanam mulțimea de variabile pe care le cunoșteam sau nu, făcând posibilă găsirea altor răspunsuri, într-o formă fin divizată, prin intermediul unei abordări sistematice. Asta îmi aducea, mai mult decât orice altceva, o anumită pace, o trăire deosebită, senzația aceea minunată, Evrika, când afli ceva nou, exclusiv, cu impact major.

Interpretarea pe care o dădeam necunoscutelor care gravitau în jurul unui singur punct de vedere era extrem de profundă, ca o taină de nepătruns sub formă de metaforă care încapsula un adevăr incontestabil. Trebuia să fiu mereu atent la apariția jocurilor de semnificații care admiteau o descifrare de adâncime, combinându-se și grupându-se apoi într-o nouă creație, într-un limbaj multiplu, plin de subtilități care trebuiau prelucrate, interpretate, apoi transmise într-un stil convențional.

O transformare a originalului într-o nouă creație, pusă într-un alt context. Nu voiam să ratez ocazia de a îmbogăți structura limbajului cu noi simboluri, adăugate în amestecul de reacție inițial, filtrat în concentrații mici la nivelul conceptelor abstracte.

Trăirea cea mai stimulatoare pe care o încerci în fața științei are ca fundament nuanța pozitivă a unei lumi înțelese prin subtilitatea interpretărilor ei.

Leadershipul, încercarea de exteriorizare a ceea ce eram cu adevărat în mijlocul unei cunoașteri care se înfăptuiește esențialmente pe calea creației, trebuia să fie sursa unei relații de tip cauză-efect între folosirea cuvintelor ca ancore pentru experiența de învățare și folosirea unor criterii de comparare și clasificare a diferitelor interpretări ale noțiunilor matematice pentru descoperirea unor proprietăți sau reguli de multiplicitate a sensurilor scrierilor mele.

În prima schemă de răspuns generalizat, evidențiind apropierea între două sensuri îndepărtate, se forma o combinație intermediară instabilă între catalizatorul X și unul din reactanți. Prin reacția combinației intermediare cu celălalt reactant se forma produsul de reacție și se regenera catalizatorul. Iar acest catalizator, în condiții speciale, crea un strat nou de înțelesuri profunde. Pe care de multe ori le pierdeam din vedere.

Leadership: Atunci când Creația ta dobândește posibilitatea de a deveni asemenea Creatorului, tu riști să devii o ființă distinctă, separată de El?

După cum o poveste capătă un sens special în funcție de interpretarea personală a elementelor ei de bază, tot astfel cunoașterea pe care o obțineam în urma metodelor inductive căpăta conotații speciale atunci când luam în considerare ambiguitățile și contradicțiile pe care nu le puteam explica.

Întreaga mea creație se focusa asupra răspunsurilor pe care le-aș fi putut obține în urma lansării întrebării: "Cât de aproape sunt de împărăția lui Dumnezeu?" Deodamdată înțelegeam că sunt mai aproape de lucruri decât de Dumnezeu, de zidire decât de Ziditor, de cunoaștere decât de înțelepciune (care este mai mult o formă de manifestare a lui Dumnezeu în plan

emoțional, comportamental, intelectual).

Cu ajutorul științei trasam granițele dintre real și ireal într-un spațiu fără coordonate. Practic regândeam lumea și o așezam într-un sistem gândit special, astfel încât să optimizez la maxim procesul de construcție al unor idealuri înalte de cunoaștere. Sensurile degenerau într-un ansamblu de simboluri arbitrare care îndepărtau profanii de adevărul ce sălășluia înăuntrul limbajului, conceput și transmis mai mult ca o filosofie.

Eram încă departe de Dumnezeu, căci chiar dacă acumulasem multă cunoaștere și multă dorință de creativitate, încă nu reușeam să comunic cu El, cu universul, nu reușeam să transform materia în energie vitală (asemenea acelui fizician care a reușit să transforme raza soarelui în energie electrică). În spatele creației există o întreagă filosofie, așa cum în spatele cunoașterii trebuie să existe încercarea intelectului de a se pune pe sine fundament al lumii.

În ceea ce mă privește, exista o anumită "pudoare" legată de limbajul dezvoltat, care mă împiedica să construiesc și să multiplic semnificațiile în contexte noi. Fiindcă mă temeam că acestea ar putea declanșa invidia în rândul experților și controverse în rândul misticilor. Ca să fie general acceptat, compoziția limbajului trebuia să se uniformizeze și să se lege într-un tot unitar, garantând formarea unei perspective mai complexe, bine înțelese asupra realităților neștiute.

Leadership: Controlul tău asupra elementelor de creație duce la acumularea unor experiențe care îți oferă un anumit grad de înțelepciune în relația cu ceea ce te face să simți că trăiești din înaltul unei auto-proclamări de atotcunoscător?

Păream a fi stăpânit de un sentiment covârșitor. Căci pentru a demonstra argumentele și teoriile potrivite, extrăgând asemănările și deosebirile din toate punctele de vedere legate de tot ceea ce ține de deslușirea "ambiguului", trebuia ca semnificațiile cu aceeași importantă, dar și aparent în contradicție cu realitatea cunoscută, să se întrupeze la rândul lor într-o viziune a limbajului prezent în creația mea.

Celebrul scriitor Umberto Eco își începe romanul "Pendulul lui Foucault" cu niște cuvinte extrase din "De oculta philosophia", care parcă pune la încercare autoritatea științei și a tehnicilor bazate pe suportul cunoașterii cele mai înalte:

"Numai pentru voi, fii ai doctrinei și ai învățăturii, am scris această operă. Cercetați atent cartea, concentrați-vă asupra acelei intenții pe care am presărat-o și am strecurat-o în mai multe locuri. Ceea ce am lăsat să rămână ascuns într-un loc am arătat în alt loc, ca să poată fi înțeles de înțelepciunea voastră."

Eu însumi ocupam un loc central în creația mea. Iar viziunea mea trebuia să se exteriorizeze printr-un limbaj adecvat, perfect înțeles. Înțelepciunea mea se putea defini în acord cu întărirea convingerii că tot ceea ce reușesc să asimilez prin procesele cunoașterii poate duce la un grad ridicat de acceptare și tolerare a necesității de a fi pragmatic în ce privește costul eșecului, de a fi sincer cu mine însumi în momentul când creația nu se mai supune creatorului și îl ia în stăpânire.

Ştiința este materialul gândirii, este felul în care îl poți înțelege pe Dumnezeu care a făcut cerul și pământul (cu toate legile care îl susțin), este muniție de luptă împotriva oricărei amenințări asupra idealurilor sale. Ştiința este rodul unei creații ascunse de ochii curioși, dar își face intrarea din când în când în sufletul oamenilor care sunt pregătiți să înțeleagă semnificația și miracolul ei.

Leadershipul este munca atât de costisitoare pe care depui în folosul interpretării unei lumi care se distinge printr-o descoperire științifică rară și se unește cu Dumnezeu prin învățătura culeasă din filosofia experienței pe care o dăruiești celorlalți oameni.

Izolarea cercetătorului în cursa lungă a leadershipului apare atunci când există o neconcordanță între gândirea avansată a unui lider și capacitatea de înțelegere a maselor de oameni care fie că au un nivel educativ deficitar, fie comunicarea prin intermediul limbajului este precar.

În ambele situații eșecul va apărea la orizont. Iar liderul va rămâne izolat în propriul "castel de fildeș" în care nimeni nu va cuteza să pătrundă.

Source: https://neculaifantanaru.com/izolarea-cercetatorului-in-cursa-lunga-a-leadershipului.html